

STUDENT'S LIFE

LEDEN 2014

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA Kladno

JAK NA BUFET
NOVÝ ROK V ČINĚ
DŮL MAX
ROZHOVOR S ANNOU KALISZEWSKOU

CHYŤ SI SVŮJ KOŠÍK
ROZHOVOR S VOXELEM
PETSCHKŮV PALÁC
ROZHOVOR S ČASOPISEM GILOTINA

OBSAH

3. ÚVOD

4. NOVÝ ROK V ČÍNĚ, LEGENDA

5. CHYŤ SI SVŮJ KOŠÍK, DŮL MAX

6. ROZHOVOR S ANNOU KALISZEWSKOU

7. PETSCHKŮV PALÁC, JAK NA BUFET

8. ROZHOVOR S VOXELEM

9. VÝSTAVNÍ PALÁC, BUBNOVÁNÍ

10. ROZHOVOR S GILOTINOU

11. METRO PETŘINY, BARVY

+ příloha rozhovoru s Annou Kaliszewskou

KLADNO V LEDNU

V lednu Kladno také nezahálí a má pro vás několik akcí. Samozřejmě jsme pro vás připravili pár návrhů.

Od 9. 1. do 18. 2. 2014 na vás ve Středočeské knihovně čeká výstava „Každému knihovníkovi jeho č(č)tenář. Budete se moct projít historií samotného časopisu Čtenář.

11. 1. se bude konat od 10:30 Zimní běh Iva Dománského. Místem akce je fotbalový stadion Slavoj. Za startovné zaplatíte 50 Kč.

Ve Sládečkově muzeu bude 15. 1. uskutečněna od 13:30 přednáška na téma Barokní poutní místa.

18. 1. od 15:00 se v Husově sboru koná přednáška Bibličtí prarodkové – strhující pouť starověkem. Vstupné je dobrovolné.

Úvod

A máme tu lednové číslo, které dává najevo, že přišel nový rok 2014. Co jsme si pro vás přichystali v tomto čísle?

Jak jste se mohli dozvědět z našich facebookových stránek, připravili jsme pro vás hlášky a perličky učitelů, které jste nám právě vy poskytli. My jsme je nyní otiskli i sem a myslíme, že tento nápad, nýbrž podělení se o zábavné výroky vyučujících naší školy, se setká s úspěchem, a tak v něm budeme pokračovat. Takže tímto vás ještě znovu chceme vyzvat k tomu, abyste nám buď prostřednictvím zpráv na facebooku nebo vhozením do schránky na dveřích redakce, poskytli vtipné hlášky učitelů. Je to samozřejmě zcela anonymní. Stačí jen napsat výrok a jméno učitele, který ho pronesl.

Tentokrát pro vás máme ale i novinku, která se uskutečnila díky našemu časopisu poprvé v republice. Více se dozvíte na dalších stránkách časopisu.

Přinášíme vám navíc i výsledky elektronického dotazníku, který jste vyplňovali v rámci IT, nebo doma u svých počítačů a zároveň bychom vám tak chtěli poděkovat za pomoc školnímu časopisu k jeho zlepšení.

Celkem hlasovalo 332 respondentů, kteří náš časopis posuzovali hned z několika pohledů.

Dozvěděli jsme se například, že 85% našich čtenářů čte časopis ve formě papírové. Ten v elektronické verzi čte pak spíše veřejnost. Průměrná známka pro časopis byla 1,8 a zároveň jste často uváděli, že byste si chtěli vybírat, s kým budeme tvořit rozhovory. Na tento impulz jsme vyvinuli online databázi, pojmenovanou Studnice. Do studnice, odkaz naleznete na našich facebookových stránkách, můžete přidávat prakticky cokoli. Kritiku, nápady atp. Nemusíte se bát, vaše příspěvky, které dostaneme, budou anonymní, pokud se sami nerozhodnete pro podpis.

Pokud máme v závěru anketu zhodnotit, pak jediné kladně. Velice nás potěšila známka, ale i komentáře, které jste nám připsali, a doufáme, že se vám bude líbit při nejmenším stejně jako doposud!

Pro ty, kteří chtějí vstoupit do našich řad, řad redaktorů, uvádíme v tiráži kontakty, na které můžete poslat svou žádost s připojeným vaším článkem. Budeme jediné rádi, pokud se naše řady rozrostou.

Kontakty

Šéfredaktor: Honza Mañas, S4B – h.manas18@seznam.cz, **Redaktoři:** Jana Hanzalíková, E2 – JanaHanzalikova@seznam.cz, Karolína Rosecká, E4 – ross94@centrum.cz, Katka Černá, E4 – cerna.katy@seznam.cz, Štěpán Sládek, S3 – pepanek.s@seznam.cz, Yicheng Du, T1 – panpanguo@seznam.cz, Ondra Sýkora, S1 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S3 – Evza.Jitka@seznam.cz, **Grafika:** Lenka Martínková, S4B – lenka608@seznam.cz, Tomáš Randa, T1 – adnarmot@seznam.cz, **Titulní fotografie:** Michaela Hřibová, **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Nový rok v Číně

Nový rok je nejdůležitější čínský svátek roku. 31. 1. 2014 bude čínský Nový rok (čínsky v českém přepisu nung-li sin-nien 农历新年) nebo Svátky jara (čínsky v českém přepisu čchun-tie 春节) je nejvýznamnější z tradičních čínských svátků. Někdy je označován jako Lunární nový rok (农历新年), zejména lidmi žijícími mimo Čínu. Čínský nový rok má pro lidi v Číně stejný význam jako v Česku Vánoce.

Je hlavním svátkem pro Číňany a důležitým svátkem v jihovýchodní Asii. Jeho oslavy tradičně začínají prvním dnem prvního lunárního měsíce (正月, čeng jüe) čínského kalendáře a končí 15. dnem, známým jako Svátek lampionů (元宵节, jüan-siao-tie).

Datum čínského Nového roku je pohyblivé a kolísá mezi 21. lednem a 21. únorem. Je určeno astronomicky – nový rok nastává s druhým novým měsícem po zimním slunovratu (třetím, obsahuje-li končící rok vložený třináctý měsíc). Lunární rok má stejně jako běžný kalendářní rok 12 měsíců, ale má pouze 354 dny, což je o 11 dní méně. Pro dorovnání těchto dvou cyklů se jednou za 3 roky vsune do lunárního roku 1 měsíc navíc.

Každý rok je symbolizován jedním z 12 zvířat a 5 elementů, opakuje se to každých 60 let.

12 zvířat: myš (子鼠), býk (丑牛), lev (寅虎), zajíc (卯兔), drak (辰龙), had (巳蛇), kůň (午马), ovce (未羊), opice (申猴), kohout (酉鸡), pes (戌狗), vepř (亥猪)

5 elementů: kov (金), dřevo (木), voda (水), oheň (火) země (土)

30. 1. 2014 (除夕-chu xi) budou Číňani oslavovat poslední den starého roku, stejně jako Češi oslavují Silvestra. Tenhle den musíme doma uklízet, na dveře dáváme obrázky ochránců domu a dvojverší, která přinášejí štěstí jeho obyvatelům, na okna lepíme různé obrázky, venku u dveří věšíme lampióny.

Poslední den roku musí být celá rodina doma, všichni mají společnou večeři. Na dveře ledničky nebo na dveře bytu zevnitř lepíme slovo, které znamená štěstí, zdraví a úspěch – to všechno má přinést obyvatelům domu, ale slovo musí být nalepené vzhůru nohama, aby to fungovalo rychle. V každé domácnosti by měl být oltář se sochou Buddhy, na který dáváme pro Buddhu dobré jídlo, alkohol a svíčky. Dospělí dávají dětem v obálkách peníze. Venku zapalujeme ohňostroje, které mají odehnat neštěstí od domu.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T1

Zdroj obrázku: tchaj-wan2013.blogspot.com

Legenda

Kdysi dávno žila v Číně obluda. Ta obluda se jmenovala Rok. Rok byl ošklivý, velký a tlustý. Bydlel v jeskyni, každý rok na Silvestra večer šel do vesnice a žral lidi a rozbořil domy. Každý rok na silvestra se lidé stěhovali do jiné vesnice, aby neumřeli.

Jednou přišla jedna stará babička. Ostatní lidé zabalili věci a zavřeli okna, zamkli dveře a odešli někam jinam. Babičky si nevšimli. Jenom jeden starý dědeček přišel a dal jí jídlo a řekl: „Nezůstávej tady, tady je nebezpečno, protože večer přijde Rok.“ Babička odpověděla: „Nechte mě tady jednu noc, já vám pomůžu zahnat Rok.“ Když to dědeček slyšel, také odešel.

Večer přišel Rok. Poznal, že letos není stejně jako loni. Babička nalepila na dveře červený papír, doma rozsvítila červené svíčky. Když to Rok viděl, začal se klepat strachem. Šel blíž k domu, slyšel hlasitý zvuk. Zastavil se a bál se jít dál. Babička otevřela dveře a začala se smát, Když Rok viděl, že se ho babička nebojí, utekl.

Druhý den se lidé vrátili zpátky do vesnice. Viděli, že vesnice není rozbitá. Dědeček věděl proč a vysvětlil ostatním lidem, že babička zahнала Rok a jak to udělala. Všichni lidé už od té doby vědí, jak můžou zahnat Rok.

Proto na Silvestra v Číně lidé píšou na červený papír dvojverší s přáním štěstí a zdraví do dalšího roku a papír nalepí na dveře, střílejí petardy, doma zapalují hodně svíček. Na Nový rok chodí, stejně jako tady v Česku ke svým přátelům a přejí si navzájem hodně zdraví a hodně štěstí v celém novém roce.

Autor: Yicheng Du (Čenda, T1)

Po Kladně se v poslední době rozmáhá jakási hra. Nazval bych ji hrou „Chyt' si svůj košík!“ Košíky se objevují na různých místech Kladna. Zřejmě proto, že jsou Vánoce. Spolu s Vánoci přicházejí dlouhé fronty, nervozita je všude a košíky nikde.

Nejspíš právě proto, mít jistotu, si někdo košík bere s sebou. Nebude přece riskovat, že když přijde k nákupnímu domu, košík nebude. Proto si ho přistaví co nejbližší ke svému bydlu. To je přece logické, a tak mi to přijde jako vcelku rozumný nápad. Košík je blízko domova, tudíž při pochodu do obchodního domu nám může ulehčit cestu tím, že do něj můžeme vložit tašku, kabelku, rozčilené dítě v autosedačce a tak dále. Košík mimoto dotváří i zajímavou, kreativní a výjimečnou dominantu krajiny. Hodí se prakticky všude. Mezi stromy, k chodníku či do záhonu zmrzlých květin.

Zároveň je fantastické, že tento boom se šíří Kladnem. Můžeme si tak hrdě říct, že jsme průkopníky nové parkové výzdoby. Jsme v podstatě umělci. Koho by napadlo, že kombinace drátového košíku s městskou zelení může dotvářet oku tak hřejivý pohled.

Krása. Když jdu Kladnem, jen se mi hnou koutky v náznaku úsměvu, že vidím další místo, kde se košík nalézá. Košík jsem zahlédl pod naší školou v háji stromů. Pak na Okrsku 2 a v parku u gymnázia, zde se mi, před Vánou, líbil nejvíce.

Stojíme u zrodu nové zahradní idey. Proto shánějte košíky, kde se dá. Brzy nebudou.

Autor: Honza Mañas, S4B

Chyt' si svůj košík!

Důl Max

Pokračováním tohoto „důlního seriálu“, kdy se vždy na malou chvíli podíváme na nějakou neodmyslitelnou historickou část Kladna, je důl Max.

Důl, pojmenovaný po tehdejších členovi správní rady Pražské železářské společnosti Maxi Egonu Fürtenbergovi, se začal hloubit v letech 1888 až 1892. Dosáhl tak konečné hloubky 606 m. Nad těžní jámou se tyčily dvě kolmé příhradové těžní věže, na něž navazovaly dvě

strojovny. Zanedlouho, rok 1903, byly přistavěny pomocné objekty. Za dalších 35 let byl jeden z parních strojů nahrazen elektrickým, pro který byla vystavěna i nová strojovna s ocelovou konstrukcí. V poválečném období se pak náhrady dočkal i druhý parní stroj.

Tento důl se stal osudný dvěma horníkům, kteří zde přišli o život v roce 1977, kdy došlo k závalu. Další dva lidé byli zraněni.

Svého konce se důl Max dočkal téměř století po začátku jeho hloubení. Osudným se mu stal tedy rok 1980. Dominanta, těžní věž vysoká skoro 50 m, byla odstraněna v roce 1989. Ještě dnes jsou ještě ale patrný pozůstatky, i když bez těžní věže. Byla ale zachována část dvouhalových kotlen s hřebenovou ventilací, kolna pro stříkačku, obytné vily a vrátnice.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: hornictvi.info

ROZHOVOR S ANNOU KALISZEWSKOU

Určitě jste si všimli, že se naše škola zúčastnila projektu Comenius. Od října 2013 do ledna 2014 na naší škole pracuje polská asistentka slečna Anna Kaliszewska. Asistuje při výuce dějepisu a občanské nauky. Dále organizuje filmový klub, vede semináře o polské kultuře a dějinách. Vše, včetně výuky v hodinách dějepisu a občanské nauky, probíhá v angličtině.

My jsme se slečnou Annou Kaliszewskou pro vás udělali rozhovor, který je samozřejmě také v angličtině, takže máte tu pravou možnost si procvičit právě tento jazyk.

Pro ty, kteří by si chtěli ověřit své čtení v angličtině, ale samozřejmě i pro ty, kteří se učí jinému jazyk než je angličtina, přikládáme přílohu, ve které naleznete českou verzi rozhovoru, která je překladem tohoto rozhovoru.

Why you choose history?

In my family the past has always been treated in a special way. My parents graduated from history and then started to teach at schools, over years gathered lots of books and often discussed them in my presence. It was sort of natural to me to be interested in history as well. Finishing high school I was 100% sure that want to study this subject at best history faculty in Poland – at the Univeristy of Warsaw.

What is your favourite historical epoch?

I really like an early modern history: XVIth and XVIIth centuries (wrote my Master thesis on educational travels of polish and lithuanian noble men to France in XVIIth century). It doesnt mean though that other periods are boring – I love it all!

You learn history in English at our school. Is Czech complicated for you?

Czech language is not strange to me. First of all: we are Slovians and our languages are similar. Secondly: I was learning Czech for 3 years in Poland (as a big fan of several Czech writers) and spent 5 months in Prague as an Erasmus student two years ago. These facts make me understaning You quite well.

Do you like our school? And what`s the best in your opinion?

Your school is a very nice place! With friendly atmosphere, well-equipped classrooms and smart pupils. I am thankful for having possiblities of my own classes: Polish Film Club and seminar on polish culture – every Tuesday and Wednesday at 14:10. Come along!

Why you choose Czech republic? What criterions was main for you?

As I mentioned before, since a few years i am infatuated by Czech literature. Kafka's, Hrabal's or Kundera's works are always on my mind ;) More over, we are neighbours and so little know about each other! Shallow stereotypes should change into deeper understanding and closer relations between our countries.

Do you like Czech cousine?

Of course! I tasted the whole set of traditional Czech meals. It is all very good, but sometime (I must admit) very heavy on my stomach... Now I understand that without a beer it would be difficult to digest most of the dishes.

What's your favourite music?

Well, I am open to many music genres, from classical music to hard rock :D Among my favourite composers are Fryderyk Chopin and Antonin Dvorak. I am also a huge fan of Queen and Nick Cave. The latter one I saw in Prague – unforgettable experience.

Where do you live? Do you go to Poland regularly?

I was born in Lublin, a city in the eastern part of Poland, but at the age of 18 I moved out to Warsaw, for my studies. I think that my future is connected with our capital city, due to job perspectives and rich cultural life. Yes, since the beginning of my Comenius assistanship I went to Poland once and now I going there for Christmas – no one should be parted on Christmas Eve!

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Petschkův palác, dům zločinů proti lidskosti

1923-1929 na příkaz bankéře Juliuse Petschka.

Projekt Petschkova bankovního domu byl vytvořen architektem Maxem Spielmannem. Tento architekt původem z Kroměříže byl znám svou myšlenkou pro novoklasicistický (neoklasicistický) stavební sloh. Navrhoval i slavné bubenečské vily pro další členy Petschkova rodu. Například vilu Fridricha Petschka, kterou dnes jistě znáte spíše jako ruské velvyslanectví. Neoklasicismus se vyznačuje převážně napodobováním staveb antického Řecka. To jsou symetrické prvky, jako například rovné linie, jednoduché sloupy a trojúhelníkové štíty střech.

Dále se zde nacházejí unikátní výtahové systémy, známé jako páternoster, které tam jezdí dodnes a spojují dva suterény, mezanin a další čtyři patra. Za dob Petschkova bankovního domu byl palác rozdělen do několika sekcí.

Od přízemí až do čtvrtého podlaží byly rozmístěny pokladny, přepážky a kanceláře, zatímco dole v suterénu byly zabudovány do betonového zdiva trezory a sejfy, které měly za úkol uchránit všechny poklady a peníze, které si tam jejich majitelé uložili na pozdější dobu. Za tu dobu, kdy Petschkova banka fungovala, se nikdo nepokusil trezory vykrást, což dokazuje, jakým způsobem bylo vše zabezpečeno. Celá budova byla postavena z železobetonu a dřeva, které sloužilo na vnitřní obklady. Dále je vnitřek zvláště pak v prvním a druhém patře výborně vyzdoben štukem, který pokrývá strop a vytváří zde nádherné klenby. Fasádu domu poté tvoří žula, která je pouze ve spodní části a dále poté traventit, který tvoří zbytek fasády.

Vrchol budovy tvoří střecha nazelenalé barvy. Roku 1939 byl Julius Petschka i s celou rodinou nucen uprchnout před nacisty, kteří následně obsadili jeho dům a v jeho útrobach si příslušníci gestapa vytvořili i svoje hlavní velení v Čechách. Gestapo zde sídlilo do konce války. Tradovalo se, že kdo vešel do tehdejší „Pečárny“, již nevyšel zpět. Všichni lidé věděli, že uvnitř byly provozovány zločiny na lidech. Lidé zde byli mučeni a následně zabíjeni, ať už z důvodu odporu vůči režimu, nebo z důvodu, že se jednoduše Němcům znelíbili. Po válce zde sídlilo ministerstvo obchodu a dnes tento architektonický skvost vlastní ministerstvo zemědělství a obchodu.

Autor: Ondra Sýkora, S1
Zdroj obrázku: radio.cz

Jak na bufet

Můj minulý článek vyvolal velký ohlas a dokonce byli i tací, kteří mne odchyťovali na chodbách a říkali své zkušenosti s prázdným bufetem.

Na ten popud jsem šel k jádru věci, a sice k paní Monice Grosmanové, vedoucí stravování, která mé nazírání na danou situaci změnila.

Věc se má tak, že v době nejmenšího vytížení bufetu na zákazníky, jde paní prodavačka připravit jídlo na internát a když je třeba, pomůže s dalšími potřebnými pracemi.

Přiznejme si, cesta ze suterénu do jídelny a zpět v podzemí není nejkratší a vezmeme-li v úvahu, že paní prodavačka je sama, má toho tedy dost. Jak jsem se dozvěděl, chodí do zaměstnání i dřív, aby vše stihla i pro ty, kteří do bufetu chodí hned ráno, a to je jen z její vlastní vůle.

Na jednu stranu je pravda, že díky velkému počtu tříd na naší škole nelze stanovit dobu, kdy by mohl být bufet zavřen. Existuje totiž něco, jako jsou volné hodiny, které má každá třída jinak, a tak je zcela nemožné, aby

se nestalo, že když si některý hladovec, co má právě volnou hod'ku, chce uspokojit touhu po potravě, byl bufet otevřený.

Na druhou stanu jsou však na dveřích něco jako otevírací hodiny, které tvrdí, že je školní bufet otevřen od 7:30 do 13:30. Dohodli jsme se tedy, že bude zapracováno na vylepšení formulace otevřenosti, aby tak v budoucnu nevyvstala opět otázka, proč je bufet nedobytný, když má být otevřený.

Tímto bych se tedy chtěl omluvit, pokud jsem se paní prodavačky minulým článkem dotkl a zároveň tak doufám, že mi budou i nadále prodávány malé kuřecí bagety.

Autor: Honza Mañas, S4B

ROZHOVOR S VÁCLAVEM „VOXELEM“ LEBEDOU

Václav Lebeda, známý spíše pod pseudonymem „Voxel“, je český zpěvák, který se narodil ve znamení Raka, 22. července 1992 v Kopřivnici. Zúčastnil se několika pěveckých soutěží (např. X-Factor, Superstar nebo Talentmania). Mezi jeho nejznámější songy patří Trip, V síti nebo Hitmaker.

Kladno navštívil 16. listopadu 2013 v rámci společného turné s Adamem Mišíkem a Johnym Machettou.

Jak vznikl tvůj pseudonym „Voxel“?

Vznikl ze spojení „voxelová grafika“, což je ta grafika, která byla použita v mém prvním videoklipu V SÍTI. Dále VOX znamená latinsky HLAS a mé iniciály jsou V. L.

Jaký jsi byl student?

Stále studentem jsem. Na základce jsem měl problémy ne se studiem, ale se spolužáky, na střední to byla pohoda a na vejšce jsem fakt jen sporadicky. Ale pššt!

Který předmět jsi měl nejraději? Který jsi naopak neměl příliš v lásce?

Bavil mě zeměpis, ale nemohl jsem se snést s učitelkou, která mě učila po celou dobu studia na gymplu. Ještěže už jsme od sebe.

Co v současné době děláš? Studuješ, pracuješ nebo si dáváš pauzu?

Studuji v Plzni obor "popularizace hudební kultury", což je takové nejmenší zlo pro mě, nejsem zrovna fanoušek titulů.

Jak vznikl nápad udělat spolu s Adamem a Johnym společné turné?

Ten nápad přišel ze strany naší agentury, protože nás zastupuje všechny tři. Myslím, že to byl dobrý nápad, alespoň dle reakcí, kterých si moc vážím.

Líbilo se ti na Kladně?

Kladno bylo úžasné, nejen koncert, autogramiáda a focení, ale i např. možnost s lidmi hodit řeč.

Co pro Tebe v roce 2013 bylo dobré, nebo naopak špatné?

Dobré je vše, co přichází. Snažím se žít přítomným okamžikem, protože v přítomnosti je člověk šťastný, pokud se ale začne upínat na minulost nebo budoucnost, je to špatně.

Na co se od Tebe můžeme těšit v blízké době?

Na koncerty, kterých přibývá, na nové songy, singl, videoklip a desku. Těším se na vás a vaši energii a úsměvy!

Autor: Kateřina Černá, E4

Zdroj obrázku: karaoketexty.cz, i-klik.cz

Výstavní palác umění s bohatou historií

Nevíte, kam na výlet a zbožňujete umění a historii? Zkuste Prahu a její vyhlášený královský letohrádek zvaný též Belveder, nebo Letohrádek královny Anny.

Tento malebný renesanční letohrádek leží na východním okraji královské zahrady. V roce 1538 započala výstavba letohrádku na příkaz Ferdinanda I. (1503-1564). Letohrádek byl navržen architektem Paolem della Stellou,

nebo možná samotným Ferdinandem I. Přípravy stavebního materiálu a prostoru na stavbu započaly již roku 1534 a pokračovaly do roku 1538, kdy se rozjela stavba samotná. Na stavbě se vystříдалo hned několik stavitelů a to sice: italský stavitel Giovanni Spazzia, sochař a kameník Paolo della Stella, italský stavitel Giovanni Maria Aostalli a jako poslední zaznamenaný stavitel jihoněmecký stavitel Hans Tirol.

Budova je postavena z kamene, ze kterého jsou udělány římsy a oblouky u oken. Ozdoby a dekorace na exteriéru letohrádku jsou z velice mistrně opracovaného kovu. V roce 1541 byly práce na letohrádku pozastaveny z důvodu vypuknutí požáru Pražského hradu a dále byly práce pozastaveny ještě jednou a to v roce 1554, kdy z důvodu odsouhlasení zkrácení rozpočtu zemským sněmem, bylo třeba přeposlat finance na jiná potřebná místa. Původně přízemní palác byl během výstavby rozšířen o jedno patro. Nakonec byla roku 1564 započata výstavba krovu a střechy, která má dodnes nezměněnou zelenou barvu.

Na střeše se nachází dvojice císařských orlic, jako symbol habsburské monarchie a rakouské státnosti. V ploše střechy je dále vyobrazen český dvouocasý lev. Letohrádek byl vystavěn do své dnešní podoby z důvodu nedostatku velikosti v pohledu z Prahy. Jednoduše řečeno, palác byl příliš nepatrný z dálky. V pozdějších dobách letohrádek sloužil jako místo odpočinku královských rodin a jako místo úniku z denní rutiny. V 18. století získala letohrádek rakouská armáda ke svému pobytu, a proto byla v roce 1836 provedena rekonstrukce. Před letohrádkem se nachází nádherný královský park se známou zpívající sochou, kterou v roce 1568 odlil z bronzu brněnský kovolijec Tomáš Jaroš.

Jak už jsem zmínil, letohrádek sloužil dříve jako soukromý palác pro odpočinek krále a jeho rodiny, později jako dům pro armádu rakouského císařství a v dnešní době letohrádek slouží pro výstavby umění.

Autor: Ondra Sýkora, S1

Zdroj obrázku: vistipraha.cz

JDEME ZA PŮL!

To to ale rychle letí,
už nás čeká pololetí.
Moje známky? BLE!
Doma bude zle.

Rodiče nic netuší,
pak mě možná praští lžící.
Teď zatím nic nevědí,
maj však sílu medvědů.

Jedničku mám za chování,
další už jen za běhání.
Je to ale dobrý zvyk,
za jedna mít tělocvik.

Problém plyne z jiné mísy,
v počtech se mi čísla mísí.
Stejně tak je problém věčný,
vypočítat všechny tečky.

Napíšem si pololetky,
odstraníme všechny zmetky,
každý, kdo jak dovede,
ať se práce povede...

Autor: Štěpán Sládek

Poslední školní den v roce 2013 jsme prošli skvělým zážitkem. Naši školu navštívila agentura Tokhi. Sym-
paťák, který sliboval, že rozbubnuje celou školu. To se mu, sice na etapy díky kapacitě auly, bezvý-
hradně povedlo. Vyzkoušeli jsme si, jak zvládáme koordinaci vlastního těla. Díky různě barevným a
dlouhým plastovým trubkám jsme společně zahráli část Ódy na radost (je pravda, že ne hned to bylo
rozpoznatelné a někteří se to dozví asi až teď, po přečtení) a nakonec se dostalo i na dlouho očekáva-
né bubnování. Každý si došel pro buben (ti, kteří si vybrali místo k sezení v dolních řadách měli ne-
spornou výhodu, a sice tu, že nemuseli vyčkávat, než se na ně dostane řada a také ušetřili pár svých
kroků) a od této chvíle se začalo s namáháním našich dlaní, které do zmíněného nástroje neustále a
jen s krátkými přestávkami bouchaly. Rozdělili jsme se na skupiny, a jak bylo řečeno na začátku, adre-
nalin námi opravdu lítal.

Všichni, kteří jsme tam byli, se určitě shodneme na tom, že to byl neobyčejný zážitek ve znamení
nejen bubnování, ale i vtipných okamžiků.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Bubnování

ROZHOVOR S REDAKTORY ČASOPISU GILOTINA

Pro atraktivnost našeho časopisu v oblasti republikového psaní studentských časopisů jsme se spojili s našimi kolegy z gymnázia v Brně – Řečkovících.

Tímto článkem, jehož obsahem je rozhovor, vám přiblížíme trable jiného studentského časopisu, než je ten náš. Porovnáme se mezi sebou, zjistíme, jak chápou studentský časopis v Brně, jaké mají v časopise zaměření, a také další informace, které by vás mohly zajímat.

Jak dlouho u vás na gymnáziu časopis funguje a jak vzniklo jméno Gilotina?

Dalo by se říct, že Gilotina je mezi školními časopisy takřka veterán. Historicky první číslo z tiskárny vyšlo již v roce 1994 a od té doby je studentům k dispozici neustále. Samozřejmě se mnohé v průběhu let změnilo, ale záměr zůstal víceméně stejný. A co se názvu týče... původní název našeho gymnázia byl: Gymnázium Terezy Novákové, tedy zkratka GTN, no a tato tři písmena se doplnila o pár dalších písmenek, aby vzniklo nějaké normální slovo. Tak se zrodila GiloTiNa!

Kolik členů obsahuje vaše redakční rada a jak probíhají náborové do ní?

No, zodpovědět tuhle otázku není vůbec jednoduché. Kdybych měla sečíst všechny naše "redaktory", výsledné číslo se bude pohybovat někde kolem 30. Ale znáte to, nikdo nemá čas, nikomu se nechce, takže si většinou každý (ne)píše, jak se mu to hodí. Stálou redakci tvoří asi 6-7 lidí. Náborové redaktorů vlastně ani nepořádáme. Řídíme se heslem, že redaktorů není nikdy dost, takže nikoho neomezujeme. Kdo se k nám chce přidat, ať se dostaví na jednu z rad, zkusí něco napsat, a pokud je článek aspoň trochu schopný, otiskneme ho.

Jak probíhá distribuce a kde všude můžeme váš časopis nalézt?

Gilotina je časopis určený výhradně pro studenty naší školy. Snažíme se zaměřit hlavně na dění v ní, a proto by asi nemělo smysl šířit ho někam dál než mezi studenty a jejich rodiče.

Vyvíjíte i jinou činnost, jako redakční rada, než psaní časopisu?

Tak samozřejmě, že psaní a vydávání našeho díťátka (tedy Gilotiny) je na prvním místě, vlastně, do-

ted' jsme nic jiného asi ani nedělali. Ale nedávno nás požádalo vedení školy, zda bychom nějak nemohli (jakožto školní časopis) mezi našimi studenty zpopularizovat charitativní činnost, takže v současné době připravujeme právě tento počin.

Jaká témata v časopisech nejčastěji řešíte?

Naší největší snahou je informovat všechny čtenáře o dění ve škole. Tenhle záměr se však ne vždy daří, a tak je ve výsledku v každém čísle od každého něco. Současná forma Gilotiny úplně neodpovídá našim představám a ideálům, ale snaha se cení a tak nějak tajně doufáme, že se nám to do budoucna podaří napravit.

Setkali jste se s krizí v radě?

Je v naší radě vůbec někdy dne, kdy by nějaká taková krize nebyla? (smích) Ne, to zase přeháním, ale samozřejmě, že s takovými situacemi se, stejně jako asi všechny redakce, také potýkáme. Redaktoři mizí každý den, uzávěrku dodržuje jen pár vyvolených a ani sazba v pozdních nočních hodinách včasné vydání už nezachrání. Tohle jsou však jen malichernosti, nyní je naším největším problémem poněkud špatná pověst Gilotiny z let minulých v řadách studentstva, takže se snažíme, jak jen můžeme, reputaci napravit a docílit tak opět velké obliby.

Co je vaším cílem a co byste na vašem časopise zlepšili?

Jak bylo řečeno v předchozí otázce, momentálně je naším největším přáním (a tedy i cílem) získat si zpět početnou základnu fanoušků a čtenářů. A zlepšovat je pořád co... grafiku, sazbu, kvalitu článků, dodržování uzávěrky,... Vlastně úplně vše (smích).

Autor: Honza Mañas, S4B

Metro Petřiny

Jako dárek pro technickou populaci čtvrtáckou sloužila exkurze do míst výstavby nové zastávky metra Petřiny.

Dne 19. 12. Třída T4, S4A a S4B vyrazila vlakem na Zličín, odkud zamířila do útrobu země spolu s doprovodem v podobě pana Orlta, který nám během celé trasy odpovídal na naše dotazy. Studenti tak měli výjimečnou příležitost dostat se na místa, na která by se běžný smrtelník nedostal a zhlédnout tak stavbu podzemního díla v akci.

Zpět na Kladno se pak vydali poskočným vláčkem barvy rudé.

Autor: Honza Mañas, S4B

Barvy

Právě jsme prožili jedny z nejkrásnějších svátků v roce: Vánoce a Silvestra. V čase obou svátků se to venku i doma jenom hemží barvami. Co ale všechny ty barvy znamenají a jak na nás působí?

Bílá

Čistota, jasnost, nevinnost. To jsou hlavní „kréda“ bílé barvy. Působí chladivým dojmem, zvětšuje prostor. Pokud máte právě bílou barvou vymalovaný pokoj, nezapomínejte, že je tak chladný. Bílá barva totiž napomáhá myšlení. Je to také symbol perfekcionistů, bez uznání kompromisů, kteří prahnou po dokonalosti.

Červená

Teplá a stimulující. To je červená barva. Dodává pocit sebejistoty a odvahy. Symbol vitality, energie a síly života. Lidé, kteří oblíbenou barvu mají právě červenou, jsou většinou optimističtí, s oblibou šíří upřímnost a srdečnost. Červená má i svoji stinnou stránku. Osoby s oblíbenou červenou barvou často tvrdohlavě prosazují své omezené názory a bývají agresivní.

Zelená

Zelená barva uklidňuje, pohled na ni dodává pocit regenerace a načerpání nové síly. Lidé, kteří si oblíbili zelenou barvu, jsou tu hlavně pro ty druhé. Jsou více než ochotni rozdávat lásku a největší radost jim udělá,

když mohou pozitivně motivovat ostatní. Zelená dodává klid, naději a pocit rovnováhy.

Žlutá

Účinkuje velice pozitivně, rozveseluje a dodává pocit tepla. Budete se možná divit, ale právě žlutá symbolizuje moudrost a inteligenci. Stejně jako bílá povzbuzuje myšlení, nervy a oživuje paměť. Pomáhá uvolňovat.

Černá

Známé věci, jako že černá je opakem bílé, symbolizuje smutek, tajemno a mystiku, jsou skoro samozřejmostí. Co by ale mohlo většinu překvapit je fakt, že právě černá pomáhá neuzavírat se do sebe a neztratit se v neklidu. Takže vy, kteří holdujete této barvě, nezapomínejte. Obliba této barvy také znamená zvýšenou hladinu citlivosti a tajnůstkářství.

Autor: Karolína Rosecká, E4

Zdroj obrázků: byddeniprokazdeho.cz

